

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Omgevingsverordening	6
Natuurbescherming	7
Waterwet	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	12
Werkloosheid	13
Volksverzekeringen	13
Sociale zekerheid overig	14
Bestuursrecht overig	15
Algemene verordening gegevensbescherming	15
Belastingdienst-Toeslagen	15
Wet Bibob	17
Vreemdelingenrecht	19
Visum	19
Asiel	20
Opvang	22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 1007

MK ABRS, 08-12-2021, 202103256/1/A2

minister van Medische zorg.

Awb 1:3 lid 3

BESLUIT. Een mededeling van de inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (hierna: IGJ) dat zij een melding zal onderzoeken is niet op rechtsgevolg gericht, maar een aankondiging van een feitelijke handeling. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 29 september 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2170](#). De mededeling van de IGJ dat geen nader onderzoek zal worden verricht is dus evenmin een besluit. Ook een beslissing van de IGJ om al dan niet gebruik te maken van de haar in artikel 65, eerste lid, onder d, van de Wet BIG gegeven bevoegdheid om een klaagschrift over een BIG-geregistreeerde in te dienen bij een tuchtcollege, is geen besluit. Brief waarbij de inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (hierna: IGJ) [appellanten] heeft medegedeeld dat hun gezamenlijke verzoek om handhavend op te treden tegen [verpleegkundige] geen aanvraag is in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), dit verzoek in behandeling is genomen als een melding in de zin van de Wet kwaliteit klachten en geschillen zorg (hierna: Wkkgz) en beslist dat die melding al eerder is beoordeeld. [...]

7. [appellanten] betogen dat de strekking van het verzoek duidelijk is. Er wordt gevraagd om handhaving. [...]

7.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 29 september 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2170](#), is een mededeling van de IGJ dat zij een melding zal onderzoeken niet op rechtsgevolg gericht, maar een aankondiging van een feitelijke handeling. De mededeling van de IGJ dat geen nader onderzoek zal worden verricht, zoals in dit geval, is dus evenmin een besluit. Ook een beslissing van de IGJ om al dan niet gebruik te maken van de haar in artikel 65, eerste lid, onder d, van de Wet BIG gegeven bevoegdheid om een klaagschrift over een BIG-geregistreeerde in te dienen bij een tuchtcollege, is geen besluit. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 17 augustus 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2264](#), is de beslissing van een bestuursorgaan om bezwaar te maken of administratief beroep in te stellen een beslissing die volgens de wetsgeschiedenis strekt tot het indienen van een aanvraag (Kamerstukken II 1988/89, 21 221, nr. 3, blz. 139). Deze beslissing valt buiten het besluitbegrip van de Awb. Er is geen reden om aan te nemen dat de wetgever de beslissing van een bestuursorgaan om een tuchtklacht in te dienen bij een tuchtrechter wel onder het besluitbegrip heeft willen laten vallen. Die beslissing komt naar haar aard overeen met de beslissing om bezwaar te maken of administratief beroep in te stellen, aldus de Afdeling in die uitspraak. Dat, zoals [appellanten] aanvoeren, de bevoegdheid van de IGJ om een tuchtklacht in te dienen wettelijk is vastgelegd, leidt niet tot een ander oordeel over het besluitkarakter daarvan.

7.3. Dat [appellanten] de brief van 30 december 2019 zelf een handhavingsverzoek hebben genoemd, betekent niet dat deze alleen al daarom een aanvraag is om een besluit te nemen als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Uit de aard en inhoud van die brief blijkt dat [appellanten] de IGJ uitdrukkelijk verzoeken om een tuchtrechtelijke procedure tegen [verpleegkundige] te starten. Ook wijzen zij op de eerder gedane melding. Gelet hierop en op de voorgeschiedenis, waaruit blijkt dat [appellant B] contact heeft opgenomen met de IGJ nadat hij zelf door het Regionaal Tuchtcollege niet-ontvankelijk is verklaard, bestond er voor de IGJ geen aanleiding om de brief van 30 december 2019 als een handhavingsverzoek aan te merken, in plaats van als een melding dan wel verzoek om een tuchtklacht in te dienen. Ter zitting is besproken op welke gronden de IGJ de brief wel als een handhavingsverzoek had kunnen opvatten, gelet op de

wettelijke regels, de in de wet vastgelegde overtredingen en de sancties die de wet daarop stelt. Voor zover de IGJ een handhavingsbevoegdheid heeft, helpt dat [appellanten] niet vanwege het volgende.

Zou de IGJ de brief wel als een handhavingsverzoek hebben moeten aanmerken, dan zou de reactie daarop ook geen besluit zijn geweest, omdat [appellanten] geen belanghebbenden zijn bij dat verzoek. Zij waren immers geen wettelijk vertegenwoordiger van [persoon A] en waren ook geen wettelijk vertegenwoordiger van zijn kinderen, zodat zij door de reactie op dat verzoek niet rechtstreeks in hun belang zouden zijn getroffen. Bovendien had, zoals de minister ter zitting uiteen heeft gezet, [verpleegkundige] geen behandelovereenkomst met [persoon A] en/of zijn gezin. Verder hebben de gestelde feiten zich in de privésfeer in België voorgedaan, zodat zij geen zorgaanbieder in de zin van de Wkkgz is en er dus geen sprake is van overtreding van die wet. In dat geval bestaat er voor de IGJ geen bevoegdheid tot handhaving.

7.4. Gelet op het voorgaande is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat de brief van 20 februari 2020 geen besluit is in de zin van de Awb.

Het betoog faalt.

8. In de hiervoor genoemde uitspraak van 29 september 2021 heeft de Afdeling overwogen dat in uitzonderlijke situaties ook zonder dat sprake is van een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb bestuursrechtelijke rechtsbescherming kan openstaan. In dat kader hebben [appellanten] aangevoerd dat de beslissing van de IGJ om geen nader onderzoek in te stellen naar [verpleegkundige] een bestuurlijk rechtsoordeel inhoudt dat met een besluit gelijkgesteld moet worden, zodat rechtsbescherming voor de minderjarige kinderen openstaat.

Aangezien een minderjarige wordt vertegenwoordigd door de met gezag beklede ouders - in dit geval [persoon B] - en niet is gebleken dat [appellant A] of [appellant B] de wettelijke bevoegdheid hebben om de kinderen te vertegenwoordigen, kan dit betoog van [appellanten] niet leiden tot het daarmee door hen beoogde doel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2753](#)

JnB 2021, 1008

Rechtbank Midden-Nederland, 03-12-2021 (publ. 08-12-2021), UTR 20/4054 en 20/4072

college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Awb 1:3, 8:3 lid 1 onder a

Omgevingsverordening Flevoland

BESLUIT. BEVOEGDHEID. Omgevingsverordening. Het besluit tot wijziging van de omgevingsverordening van de provincie Flevoland waarbij de plaatsingszones voor windmolens zijn veranderd is een algemeen verbindend voorschrift. Het besluit is niet aan te merken als een concretiserend besluit van algemene strekking. De bestuursrechter is onbevoegd om van de beroepen kennis te nemen.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:5901](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Omgevingsverordening" (JnB 2021, 1014).

JnB 2021, 1009

ABRS, 08-12-2021, 202006289/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Schagen.

Awb 6:6 aanhef en onder b

BEZWAARTERMIJN. Indien met een bij een bestuursorgaan ingekomen e-mailbericht is beoogd een bezwaarschrift in te dienen waarop het bestuursorgaan bevoegd is te beslissen, mag het bestuursorgaan het bezwaar eerst niet-ontvankelijk verklaren, nadat het op de voet van artikel 6:6, aanhef en onder b, van de Awb een herstellmogelijkheid aan de indiener heeft geboden. De herstellmogelijkheid dient te worden geboden indien uit het e-mailbericht valt af te leiden dat daarmee beoogd wordt bezwaar te maken en het is verzonden naar het officiële e-mailadres van het desbetreffende overheidslichaam of van de ambtelijke dienst die het aangaat. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 29-08-2012 ([ECLI:NL:RVS:2012:BX5972](#)). I.c. behoeften [partijen] niet aan te tonen dat binnen de termijn het bezwaarschrift tevens per post was toegezonden, zoals het college had verzocht. Zij behoeften slechts het door het college vastgestelde gebrek in de ondertekening van het bezwaarschrift te herstellen. Van die mogelijkheid hebben zij binnen de geboden termijn gebruikgemaakt door toezending van een ondertekend bezwaarschrift op 5 augustus 2019. Dat dit bezwaarschrift een andere inhoud heeft dan het bezwaarschrift dat bij de e-mail van 4 juli 2019 was gevoegd, doet hieraan niet af, omdat op grond van de e-mail van 4 juli 2019 en de bijlage daarbij al duidelijk was dat [partijen] beoogden bezwaar te maken tegen het besluit van 23 mei 2019.

[ECLI:NL:RVS:2021:2766](#)

JnB 2021, 1010

ABRS, 06-12-2021 (publ. 08-12-2021), 202005732/2/A3

burgemeester van Gouda.

Awb 8:29

GEHEIMHOUDING. I.c. wordt aannemelijk geacht dat kennisneming van de in de bestuurlijke rapportage vermelde namen gekoppeld aan de adressen en geboortedata- en plaatsen van derden zal leiden tot aantasting van het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van deze derden. Geoordeeld wordt dat dit belang in dit geval zwaarder weegt dan het belang van [appellant] om kennis te kunnen nemen van die gegevens. Dat geldt ook voor zover in de bestuurlijke rapportage de namen van de rapporteurs worden genoemd, maar niet voor de aanbieders van de rapportages. Laatstgenoemde ambtsdragers treden uit hoofde van hun functie naar buiten zodat het belang van bescherming van hun persoonsgegevens minder zwaar weegt dan het belang van [appellant] om daarvan kennis te nemen. Ook voor de geboortedatum en -plaats en het adres van [appellant] zelf wordt aan het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer niet een zwaarder gewicht gehecht.

[ECLI:NL:RVS:2021:2721](#)

JnB 2021, 1011

ABRS, 08-12-2021, 202006824/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 8:57 lid 1

ZITTING. I.c. blijkt uit de stukken dat [appellante] de rechtbank aanvankelijk toestemming heeft gegeven om uitspraak te doen zonder op een zitting te worden gehoord. Bij brief heeft de rechtbank [appellante] een termijn van twee weken gegeven om die toestemming te bekrachtigen vanwege de omstandigheid dat nieuwe stukken bij de rechtbank zijn ingediend. De rechtbank heeft evenwel binnen die termijn van twee weken en zonder dat op dat moment

een reactie van [appellante] was binnengekomen die inhield dat de eerder gegeven toestemming van kracht bleef, uitspraak gedaan. [appellante] is door deze handelwijze van de rechtbank niet in staat geweest te reageren op het in voormelde brief bedoelde nadere stuk. Deze handelwijze is in strijd met artikel 8:57, eerste lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2021:2749](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2021, 1012

MK ABRS, 08-12-2021, 202006337/1/A3

burgemeester van Roermond.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 6:19

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. TIJDSVERLOOP NA BESTUURSDWANGBESLUIT. De Afdeling ziet aanleiding om duidelijkheid te bieden voor de rechtspraak over hoe moet worden omgegaan met tijdsverloop na het nemen van een bestuursdwangbesluit op grond van artikel 13b van de Opiumwet. Tijdsverloop kan ertoe leiden dat sluiting van een pand op grond van deze bepaling redelijkerwijs niet meer zal bijdragen aan het bereiken van de doelen die met een dergelijke sluiting worden gediend. Als een burgemeester een pand nog niet feitelijk heeft gesloten en daar nog wel toe wil overgaan, moet hij daarom opnieuw een beoordeling maken van de noodzaak van het alsnog sluiten als meer dan één jaar is verstreken sinds de datum dat de sluiting volgens het bestuursdwangbesluit in zou zijn gegaan.

De beoordeling van de noodzaak om na het verstrijken van meer dan een jaar als hiervoor aangegeven alsnog te sluiten is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht. Als er nog een procedure loopt tegen het bestuursdwangbesluit, moet ingevolge artikel 6:19 van de Awb een besluit waarin de noodzakelijkheid opnieuw is beoordeeld van rechtswege worden meegenomen in die procedure. Als er geen procedure loopt, kan tegen dit besluit bezwaar worden gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2021:2756](#)

JnB 2021, 1013

Rechtbank Gelderland, 26-11-2021 (publ. 03-12-2021), ARN 20/6584

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Ede, verweerder.

Paraplu-bestemmingsplan "Ede, parapluplan recreatieparken"

HANDHAVING. DWANGSOM. VERTROUWENSBEGINSSEL. Last onder dwangsom i.v.m.

permanente bewoning recreatiewoning. Verwijzing naar uitspraak ABRS 29-05-2019

[ECLI:NL:RVS:2019:1694](#) (stappenplan vertrouwensbeginsel). Nu i.c. aan zowel stap 1 als stap 2 wordt voldaan slaagt het beroep op het vertrouwensbeginsel. Eisers mochten de gerechtvaardigde verwachting hebben dat verweerder niet handhavend op zou treden als zij de woning maximaal zes maanden per jaar bewonen. De rechtbank is niet gebleken van klachten van derden of van zwaarderwegende belangen dan de belangen van eisers die aan het honoreren van de gewekte verwachtingen in de weg staan. Dit maakt, in combinatie met

de omstandigheid dat deze situatie al sinds 2003 te goeder trouw plaatsvindt en de omstandigheid dat eisers inmiddels 79 en 83 jaar zijn, dat handhavend optreden zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat daarvan in deze situatie moet worden afgezien. Het bestreden besluit wordt vernietigd en de last onder dwangsom herroepen.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:6325](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 25-11-2021 (publ. 03-12-2021), BRE 20/1043 WABOM ([ECLI:NL:RBZWB:2021:6015](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsverordening

JnB 2021, 1014

Rechtbank Midden-Nederland, 03-12-2021 (publ. 08-12-2021), UTR 20/4054 en 20/4072

college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:3 lid 1 onder a

Omgevingsverordening Flevoland

OMGEVINGSVERORDENING. BESLUIT. Het besluit tot wijziging van de omgevingsverordening van de provincie Flevoland waarbij de plaatsingszones voor windmolens zijn veranderd is een algemeen verbindend voorschrift. Het besluit is niet aan te merken als een concretiserend besluit van algemene strekking.

De bestuursrechter is onbevoegd om van de beroepen kennis te nemen.

[...] 1. Deze zaak gaat over de vraag of beroep kan worden ingesteld tegen het besluit om de omgevingsverordening van de provincie Flevoland te wijzigen. Met deze wijziging zijn de plaatsingszones voor windmolens veranderd om windplan Groen mogelijk te maken.

[...] 7. In artikel 8:3, eerste lid, onder a, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is bepaald dat geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift of een beleidsregel.

[...] 9. Uit de rechtspraak volgt dat als in een verordening een gebied is aangewezen waar een bepaald verbod of gebod geldt, die aanwijzing een algemeen verbindend voorschrift is. Dit geldt ook als de verordening aan het orgaan dat de verordening heeft vastgesteld de bevoegdheid toekent de gebiedsaanwijzing die bij de verordening heeft plaatsgevonden, te wijzigen. Indien aan een ander orgaan dan het orgaan dat de verordening heeft vastgesteld de bevoegdheid is toegekend de gebiedsaanwijzing die bij de verordening heeft plaatsgevonden te wijzigen, is de wijziging door dat orgaan eveneens een algemeen verbindend voorschrift.²

10. In lijn met deze rechtspraak oordeelt de rechtbank dat het besluit van 17 september 2019 waarmee de omgevingsverordening is gewijzigd een algemeen verbindend voorschrift is. Dit motiveert de rechtbank als volgt.

11. Op 27 februari 2019 is de omgevingsverordening door provinciale staten vastgesteld. Bij de omgevingsverordening horen verschillende kaarten, waaronder de kaart 'Plaatsingszones en projectgebieden' waarop plaatsingszones aangewezen. De omgevingsverordening bepaalt dat plaatsingszones aangewezen zones binnen een projectgebied zijn waarbinnen nieuwe windmolens mogen komen. Artikel 2.11, tweede lid, van de omgevingsverordening geeft aan gedeputeerde staten de bevoegdheid om de aangewezen plaatsingszones naar aanleiding van een projectplan aan te passen. Uit het door Windkoepel Groen ingediende projectplan is naar voren gekomen dat er behoefte is aan de optimalisatie van de plaatsingszones op verschillende locaties. Daarom hebben gedeputeerde staten besloten om de omgevingsverordening te wijzigen door de kaart 'Plaatsingszones en projectgebieden' in overeenstemming te brengen met de beoogde plaatsingszones voor windplan Groen. Omdat deze kaart onlosmakelijk deel uitmaakt van de omgevingsverordening, gaat het om de wijziging van een algemeen verbindend voorschrift en niet om een besluit waarin nader naar plaats, tijd of object de toepassing van een in een algemeen voorschrift besloten norm wordt bepaald. Het besluit is niet aan te merken als een concretiserend besluit van algemene strekking.

[...] 13. De conclusie is dat de bestuursrechter onbevoegd is om van de beroepen kennis te nemen, omdat geen beroep kan worden ingesteld tegen wijziging van een algemeen verbindend voorschrift. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:5901](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2021, 1008).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 1015

MK rechtbank Oost-Brabant, 08-12-2021, 19/2229, 20/342 en 20/923

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 5.4

Beleidsregel natuurbescherming Noord-Brabant 2.6

NATUURBESCHERMING. STIKSTOF. INTERN SALDEREN. Amercentrale. Afwijzing handhavingsverzoek, afwijzing intrekkingverzoek oude natuurvergunning uit 2011 en verlening nieuwe vergunning. Ingegaan wordt op de gevolgen van de wijziging van de Wnb per 1 januari 2020. De rechtbank ziet geen reden om nu handhavend op te treden tegen de Amercentrale. De rechtbank is van oordeel dat verweerder had moeten nagaan of er aanleiding bestond om de oude vergunning gedeeltelijk in te trekken. De rechtbank vernietigt de nieuwe vergunning omdat deze is verleend in strijd met het provinciale beleid in 2019 en artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn. De rechtbank brengt een nuancering aan op de rechtspraak van de Afdeling over intern salderen. Indien het gaat om niet benutte emissieruimte vanwege een activiteit die in het verleden weliswaar is vergund, maar niet

passend is beoordeeld, en waarbij voor het hervatten van die activiteit een nadere vergunning op basis van de Wnb of de Wabo is vereist, mag volgens de rechtbank hiermee slechts worden gesaldeerd als verweerder inzichtelijk maakt met welke andere passende maatregelen een daling van de stikstofdepositie voor dit Natura 2000-gebied kan worden gerealiseerd. Zonder deze nuancering zou, als gevolg van de wetwijziging per 1 januari 2020, tot in lengte der dagen kunnen worden gesaldeerd met niet passend beoordeelde emissieruimte uit het verleden. Dat verdraagt zich volgens de rechtbank niet met artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn en wringt bovendien met rechtsoverweging 85 van het PAS-arrest.

[...] Inmiddels houdt de stikstofcrisis de gemoederen al ruim tweeënhalf jaar bezig. Weliswaar voorziet de Wet stikstofreductie en natuurverbetering in een pakket van maatregelen ter verbetering van de staat van instandhouding van Natura 2000-gebieden, maar zolang ongelimiteerd gebruik kan worden gemaakt van bestaande rechten uit het verleden is dit dweilen met de kraan open. Dat wordt duidelijk na het lezen van deze uitspraak.

Deze uitspraak gaat over drie zaken rondom de Amercentrale: een beroep tegen een weigering om te handhaven, een beroep tegen een weigering om een oude natuurvergunning uit 2011 in te trekken en een beroep tegen een nieuwe vergunning. [...] Hierbij gaat de rechtbank in op de gevolgen van de wijziging van de Wet natuurbescherming (Wnb) per 1 januari 2020. De rechtbank is van oordeel dat verweerder had moeten nagaan of er aanleiding bestond om de oude vergunning gedeeltelijk in te trekken. De rechtbank vernietigt de nieuwe vergunning omdat deze is verleend in strijd met het provinciale beleid in 2019 en artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn¹. De rechtbank ziet geen reden waarom verweerder handhavend had moeten optreden tegen de Amercentrale. [...]

[...] *Feiten*

1. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.

– De Amercentrale is sinds 1952 in bedrijf met verschillende eenheden die stroom en warmte opwekken. Toen de Amercentrale vol in bedrijf was, was het de op één na grootste steenkolen centrale in Nederland. Eenheid 8 (AC-8) is in 1980 in bedrijf genomen en sinds 2015 niet meer in werking. Op dit moment is alleen eenheid 9 (AC-9) nog operationeel. Deze eenheid is sinds 1993 in bedrijf. [...]

– Er zijn verschillende Natura 2000-gebieden waar de Amercentrale invloed op heeft. [...]

[...] *Het beroep tegen de Wnb-vergunning (SHE 20/342)*

[...] 10.6 De rechtbank ziet aanleiding om de beroepsgrond van eisers ambtshalve aan te vullen. Op het moment dat verweerder de Wnb-vergunning verleende, hanteerde verweerder artikel 2.6 van de Beleidsregel zoals die luidde sinds 13 december 2019. Op basis van artikel 2.6, derde lid, van de Beleidsregel is relevant of het noodzakelijk is om de Nbw-vergunning (al dan niet gedeeltelijk) in te trekken of te wijzigen in verband met toepassing van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn. In artikel 2.6, eerste lid, van de Beleidsregel is bepaald dat de activiteit ten behoeve van intern salderen alleen wordt ingezet voor zover deze activiteit onafgebroken aanwezig is geweest of kan worden hervat zonder natuurvergunning of een omgevingsvergunning, onderdeel bouwen. Dit vraagt om een oordeel of verweerder de Beleidsregel goed heeft toegepast bij het verlenen van de Wnb-vergunning.

10.7 In het bestreden besluit is als referentiesituatie de Nbw-vergunning uit 2011 onverkort gebruikt. Uit de AERIUS-berekeningen blijkt dat AC-8 als uitgangspunt bij de beoordeling is betrokken. AC-8 is echter in 2015 gesloten en nadien niet in werking geweest. De noodzakelijke omgevingsvergunning voor het in werking hebben van AC-8 is vervallen met de verlening van de revisievergunning in 2017. Er is dus een omgevingsvergunning voor het uitbreiden van de inrichting vereist als AC-8 nog in werking zou worden gesteld. De rechtbank sluit niet uit dat ten behoeve van het openen van AC-8

ook zou moeten worden gebouwd (als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, van de Wabo). Daarnaast ziet de rechtbank niet in waarom een onderscheid zou moeten worden gemaakt tussen het hervatten met een omgevingsvergunning voor bouwen of een omgevingsvergunning voor het uitbreiden van de inrichting. Dat betekent dat de emissie van AC-8 op basis van artikel 2.6, eerste lid, van de Beleidsregel niet mocht worden ingezet ten behoeve van de verlening van de Wnb-vergunning. Verweerder heeft in de Wnb-vergunning niet inzichtelijk gemaakt wat de gevolgen zijn van deze beperking op basis van artikel 2.6, eerste lid, van de Beleidsregel. Overigens heeft verweerder in het bestreden besluit ook niet aangegeven of hij de Beleidsregel buiten toepassing laat. Verweerder heeft ook geen bijzondere omstandigheden genoemd die noodzaken om af te wijken op basis van de hardheidsclausule in artikel 2.10 van de Beleidsregel. Het bestreden besluit is onvoldoende onderbouwd.

10.8 Hierboven heeft de rechtbank het verzoek om intrekking van de Nbw-vergunning besproken en geoordeeld dat verweerder beter had moeten onderbouwen of het gedeeltelijk intrekken van de Nbw-vergunning ten behoeve van AC-8 noodzakelijk was vanwege artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn in combinatie met artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb en of het vervallen van de milieutoestemming voor AC-8 in 2017 een omstandigheid was die aanleiding zou kunnen geven om de Nbw-vergunning in te trekken voor zover deze was verleend voor AC-8. Gelet op artikel 2.6, derde lid, van de Beleidsregel had verweerder het verzoek om (gedeeltelijke) intrekking moeten betrekken bij zijn besluit op de aanvraag voor de Wnb-vergunning. Ingevolge het derde lid betreft verweerder bij de beoordeling van de aanvraag voor intern salderen immers uitsluitend de stikstofemissie van de activiteit voor zover intrekking van de daaraan ten grondslag liggende toestemming niet noodzakelijk is in verband met toepassing van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn. Omdat de noodzaak voor de intrekking van de Nbw-vergunning voor AC-8 nog moet worden onderzocht, kan het intern salderen met de stikstofemissies voor AC-8 in strijd zijn met artikel 2.6, derde lid, van de Beleidsregel.

10.9 De rechtbank zoekt bovendien aansluiting bij rechtsoverweging 85 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU) van 7 november 2018¹⁸ (het PAS-arrest). Hierin overwoog het HvJ EU het volgende: “[...]”. In dit geval is AC-8 in bedrijf genomen voordat de beschermingsregeling van de Habitatrictlijn van toepassing werd op het betrokken gebied. De gevolgen van de emissies van AC-8, die kunnen worden gebruikt om een toename van emissies in het aangevraagde project intern te salderen, zijn dus nooit passend beoordeeld. Het wederom betrekken van de emissies van AC-8 bij vergunningverlening voor het thans aangevraagde project is slechts toegestaan indien is gegarandeerd dat deze emissies niet leiden tot een verstoring die significante gevolgen kan hebben voor de doelstellingen van de Habitatrictlijn. Het gaat dan met name om de daarmee nagestreefde instandhoudingsdoelstellingen. In het bestreden besluit is niet gegarandeerd dat het (mogelijk) salderen met deze emissies niet leidt tot een verstoring die significante gevolgen kan hebben voor de betrokken Natura 2000-gebieden. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat AC-8 feitelijk niet meer in werking was en ook niet meer in werking mocht zijn gelet op de revisievergunning uit 2017. Verder benadrukt de rechtbank dat de Amercentrale invloed heeft op bijna alle Natura 2000-gebieden in Nederland. Hierboven heeft de rechtbank de beperkingen op basis van artikel 2.6, eerste lid, van de Beleidsregel als een passende maatregel als bedoeld in artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn beschouwd. Verweerder heeft niet inzichtelijk gemaakt dat een verdere verslechtering van de staat van instandhouding binnen al deze gebieden kan worden voorkomen door middel van andere passende maatregelen. Het zonder meer verlenen van een vergunning is volgens de rechtbank onder deze omstandigheden in strijd met artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn.

10.10 In het afgelopen jaar is meermalen een beroep gedaan op artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn. De rechtbank ziet zich genooddaakt een vergelijking te maken met enkele andere gevallen. Deze zaak verschilt van de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2021.¹⁹ In deze uitspraak oordeelde de Afdeling dat de referentiesituatie wordt ontleend aan de vergunde situatie en dat de provincie Limburg geen beleid voerde dat inhoudt dat een vergunning alleen wordt verleend als maatregelen worden getroffen gericht op verdere reductie van de stikstofdepositie. In het geval van de Amercentrale zit een discrepantie tussen de Nbw-vergunning en de revisievergunning uit 2017 waarin de AC-8 niet meer is opgenomen en is AC-8 daarvoor al feitelijk buiten werking gesteld. Bovendien voerde verweerder ten tijde van het verlenen van de Wnb-vergunning wel actief beleid gericht op verdere reductie van de stikstofdepositie met het verbod in artikel 2.6, eerste lid, van de Beleidsregel alsmede het hierboven genoemde beleid in artikel 2.6, derde lid, van de Beleidsregel. Deze zaak verschilt ook van de uitspraak van de Afdeling van 20 oktober 2021.²⁰ In die zaak werd intern gesaldeerd met emissieruimte die is ontstaan als gevolg van het schoner worden van twee bestaande afvalverbrandingslijnen. Deze afvalverbrandingslijnen waren echter doorlopend in werking geweest dus de activiteit is al die tijd voortgezet, in tegenstelling tot AC-8.

10.11 In de rechtspraak van de Afdeling kan worden gelezen dat het altijd is toegestaan te salderen met in het verleden vergunde, maar niet feitelijk benutte emissieruimte, tenzij de in het verleden vergunde emissieruimte is vervallen of geëxpireerd. De rechtbank brengt een nuancering aan op deze rechtspraak van de Afdeling. Indien het gaat om niet benutte emissieruimte vanwege een activiteit die in het verleden weliswaar is vergund, maar niet passend is beoordeeld, en waarbij voor het hervatten van die activiteit een nadere vergunning op basis van de Wnb of de Wabo is vereist, mag volgens de rechtbank hiermee slechts worden gesaldeerd als verweerder inzichtelijk maakt met welke andere passende maatregelen een daling van de stikstofdepositie voor dit Natura 2000-gebied kan worden gerealiseerd (analoog aan rechtsoverweging 30.5 van de uitspraak van de Afdeling van 24 november 2021²¹). Zonder deze nuancering zou, als gevolg van de wetwijziging per 1 januari 2020, tot in lengte der dagen kunnen worden gesaldeerd met niet passend beoordeelde emissieruimte uit het verleden. Dat verdraagt zich volgens de rechtbank niet met artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn en wringt bovendien met rechtsoverweging 85 van het PAS-arrest. [...] *Conclusie*

15. De Nbw-vergunning uit 2011 had betrekking op de hele Amercentrale met alle emissies en gevolgen voor alle omliggende Natura 2000-gebieden. Nadat AC-8 in 2017 niet meer was vergund, had verweerder kunnen besluiten om de Nbw-vergunning uit 2011 gedeeltelijk (voor zover deze betrekking had op basiseenheid AC-8) in te trekken. Verweerder heeft niet inzichtelijk gemaakt of de achteruitgang in natuurwaarden kan worden voorkomen door andere passende maatregelen dan de gedeeltelijke intrekking van de Nbw-vergunning. De weigering om de Nbw-vergunning (gedeeltelijk) in te trekken wordt daarom vernietigd.

De Wnb-vergunning is verleend met de Nbw-vergunning uit 2011 als uitgangspunt. Hierbij heeft verweerder geen toepassing gegeven aan artikel 2.6 van de Beleidsregel. Het zonder meer intern salderen met niet benutte emissieruimte van een eerder vergunde activiteit die nooit passend is beoordeeld, en waarbij voor het hervatten van die activiteit een nadere vergunning op basis van de Wnb of de Wabo is vereist, is in strijd met artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn. De Wnb-vergunning wordt dus ook vernietigd.

Het verzoek om handhaving is terecht afgewezen.

16.1 Hoe moet het dan verder met de Amercentrale? Op dit moment is artikel 2.6 van de Beleidsregel vervallen. Gelet op de uitspraak van de Afdeling van 20 januari 2021²⁴, zijn projecten die met intern salderen niet leiden tot een toename van stikstofdepositie na de aanpassing van de

Wnb per 1 januari 2020 niet langer vergunningplichtig. De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of zij zelf in de zaak moet voorzien en de aanvraag voor een Wnb-vergunning moet weigeren voor het aangevraagde project. De rechtbank kan de ogen niet sluiten voor de mogelijkheid dat de Nbw-toestemming voor AC-8 gedeeltelijk wordt ingetrokken op basis van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb en artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn. Verweerder moet immers alsnog beslissen op het verzoek om intrekking.

16.2 Als de toestemming voor AC-8 wordt ingetrokken dan wel niet mag worden betrokken bij vergunningverlening resteert de vraag of het aangevraagde project voorziet in een toename ten opzichte van de revisievergunning uit 2017. De rechtbank heeft geprobeerd om na te gaan of de aanvraag voorziet in een toename of afname als de emissies van AC-8 buiten beschouwing worden gelaten, maar is hierin niet geslaagd. [...]

16.3 Mocht sprake zijn van een toename van emissies ten opzichte van de revisievergunning uit 2017 dan is volgens de rechtbank het intern salderen met in het verleden vergunde maar niet benutte emissieruimte vanwege een activiteit die nooit passend is beoordeeld, en waarbij voor het hervatten van die activiteit een nadere vergunning op basis van de Wnb of de Wabo is vereist, slechts dan in overeenstemming met artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn als verweerder inzichtelijk maakt met welke andere maatregelen een daling van de stikstofdepositie voor dit Natura 2000-gebied kan worden gerealiseerd. De rechtbank kan niet uitsluiten dat andere passende maatregelen inmiddels worden getroffen. Dit kan de rechtbank niet zelf vaststellen omdat de Amercentrale invloed heeft op heel veel Natura 2000-gebieden binnen en buiten Nederland.

16.4 De rechtbank ziet daarom aanleiding om verweerder op te dragen een nieuw besluit te nemen op de aanvraag voor de Wnb-vergunning met inachtneming van deze uitspraak, binnen zes maanden na verzending van deze uitspraak. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2021:6389](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) "Kolencentrale hoeft niet dicht terwijl provincie vernietigde vergunning bekijkt" uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 1016

ABRS, 08-12-2021, 202101883/1/R1

college van dijkgraaf en heemraden van het Waterschap Rivierenland.

Waterwet 6.21

Awb 4:84

Keur Waterschap Rivierenland 2014 (hierna: Keur 2014)

WATERWET. Gegeven de limitatieve opsomming van weigeringsgronden in artikel 6.21 van de Waterwet wordt overwogen dat de i.c. door [appellant] aangevoerde beroepsgronden over de gestelde aantasting van zijn uitzicht en de verkeersveiligheid geen betrekking hebben op een van die weigeringsgronden. Zij kunnen daarom niet leiden tot vernietiging van de verleende waterwetvergunning. Daarom worden die beroepsgronden buiten inhoudelijke bespreking gelaten.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat in dit geval sprake is van bijzondere omstandigheden waardoor het handelen in overeenstemming met de beleidsregels Keur 2014

onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen doelen.

[ECLI:NL:RVS:2021:2747](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 1017

Rechtbank Amsterdam, 01-12-2021, AMS 21/1222

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Wajong 3:19 lid 1 aanhef en onder c

WAJONG. STUDIE IN BUITENLAND. De rechtbank overweegt dat een Wajong-uitkering zoals die van eiseres in beginsel eindigt bij vertrek naar het buitenland. Verweerder kan de uitkering toch blijven verlenen in het buitenland, als stopzetting zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Het gaat dan om uitzonderlijke gevallen. In het geval van eiseres heeft verweerder zo'n uitzonderlijk geval aangenomen, omdat eiseres voor vertrek door een medewerker van verweerder is verteld dat zij haar uitkering niet zou verliezen. Het gevolg van het wijzigingsbesluit is dat eiseres nu weer een uitkering krijgt, vanaf het moment dat die was gestopt. Daarmee heeft eiseres gekregen waar zij voor heeft geprocedeerd en daarom heeft zij nu geen procesbelang meer bij de beoordeling van het wijzigingsbesluit. De mededeling van verweerder waarmee de uitkering wordt verbonden aan de studie diergeneeskunde in [woonplaats] maakt dat niet anders, omdat die mededeling nog geen gevolgen heeft gekregen. De uitkering loopt immers nog. Als verweerder vindt dat de uitkering niet meer verstrekt moet worden, omdat er niet langer sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard, moet verweerder daar op dat moment een besluit over nemen en de uitkering beëindigen. Tegen dat besluit kan eiseres dan opkomen bij de bestuursrechter. Omdat het gaat over een toekomstige, onzekere gebeurtenis kan de rechtbank er nu nog niet over oordelen.

Dat laat eiseres op dit moment met de onzekerheid dat verweerder mogelijk haar uitkering beëindigt, als de procedure over haar huidige studie in [woonplaats] niet lukt. Daarom hecht de rechtbank eraan te overwegen dat als eiseres de studie diergeneeskunde moet staken, dit niet per se betekent dat het exportverbod weer van toepassing is. Verweerder zal alle relevante omstandigheden moeten betrekken bij zijn beslissing of er op dat moment nog sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard. Daarbij merkt de rechtbank op dat het feit dat eiseres is meegedeeld dat zij naar België kon verhuizen met behoud van haar uitkering, niet betekent dat zij die uitkering tot in lengte van dagen in België kan behouden, ongeacht haar bezigheden daar. Op grond van een belangenafweging kan verweerder er voor kiezen dat andere belangen zwaarder moeten wegen dan het belang van eiseres bij voortzetting van de uitkering in België. Het komt de rechtbank echter evenzeer voor dat een onbillijkheid van overwegende aard nog steeds aanwezig is, als er sprake is van een studiewisseling die is veroorzaakt door stress en gebrek aan bijles, doordat eiseres zonder een uitkering rond heeft moeten komen. In dat geval is de beëindiging van de studie diergeneeskunde immers te herleiden tot het onjuist gebleken besluit van verweerder om de uitkering te beëindigen. Het ligt niet in de rede dat eiseres daar nog verder de dupe van wordt.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:7025](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2021, 1018

MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-11-2021 (publ. 09-12-2021), SHE 21/313

Raad van bestuur van het Uvw.

WW 24 lid 1 aanhef en onder a, 24 lid 2 aanhef en onder b, 27

WW. VERWIJTBARE WERKLOOSHEID. ONTSLAGNAME. Naar het oordeel van de rechtbank kunnen de door eiser genoemde bezwaren, afzonderlijk en tezamen, niet worden aangemerkt als zwaarwegende bezwaren tegen voortzetting van de dienstbetrekking. Zonder te miskennen dat eiser last heeft gehad van een aantal incidenten, zijn deze naar het oordeel van de rechtbank niet dusdanig ernstig dat eiser reeds daarom ontslag mocht nemen. Eiser heeft ook niet gebruik gemaakt van andere mogelijkheden om zijn conflicten met zijn werkgever of inlener op te lossen, zoals het inroepen van juridische bijstand of het vragen van overplaatsing. Daarnaast heeft eiser zelf verklaard dat zijn werkgever tevreden was over zijn werkzaamheden. Dit blijkt ook uit het gegeven dat eiser inmiddels weer werkzaam is voor deze werkgever, maar nu bij een andere inlener. Onder die omstandigheden kon van eiser worden verlangd dat hij zijn werkzaamheden zou voortzetten totdat hij ander werk had gevonden. Hieruit volgt dat eiser zich niet heeft gehouden aan de verplichting te voorkomen dat hij verwijtbaar werkloos wordt als bedoeld in artikel 24, eerste lid, aanhef en onder a, van de WW. De rechtbank ziet geen reden te oordelen dat de werkloosheid eiser niet in overwegende mate kan worden verweten, zoals bedoeld in artikel 24, tweede lid, aanhef en onder b van de WW. Gelet op voorgaande overwegingen heeft het UWV terecht besloten dat eiser per 18 augustus 2020 wel recht heeft op een WW-uitkering, maar dat deze niet tot uitbetaling komt, omdat eiser verwijtbaar werkloos is. Het beroep is dus ongegrond.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:6231](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2021, 1019

Rechtbank Gelderland, 15-10-2021 (publ. 09-12-2021), ARN 20/6479

Raad van bestuur van de Svb, verweerder.

AOW 24

Tijdelijke regeling overbruggingsuitkering AOW 22 lid 1

Beleidsregel SB 1114

AOW. HARDHEIDSCLAUSULE. Naar het oordeel van de rechtbank moeten de persoonlijke omstandigheden van eiseres en haar echtgenoot als bijzonder en uitzonderlijk worden gekenmerkt. Het bijzondere en uitzonderlijke is naar het oordeel van de rechtbank gelegen in het verlies van een (meerderjarig) kind en de uiterst trieste situatie die daaraan is vooraf gegaan en ook de oorzaak van het overlijden is. In samenhang daarmee acht de rechtbank het

bijzondere en uitzonderlijke gelegen in het gegeven dat eiseres en haar echtgenoot tegen wil en dank de enige erfgenamen van hun dochter zijn geworden waardoor hun vermogen, eveneens tegen wil en dank, is toegenomen. Daarnaast hebben eiseres en haar echtgenoot een stichting opgericht waarmee op verschillende manieren ondersteuning wordt geboden aan mensen die lijden aan anorexia. Eiseres en haar echtgenoot hebben zich tegenover de stichting verplicht tot het doen van (jaarlijkse) betalingen (giften) ten laste van hun vermogen. De echtgenoot van eiseres heeft ter zitting, onbestreden door verweerder, uitvoerig verklaard dat hij en zijn echtgenote (eiseres) nog steeds de negatieve (psychische) gevolgen ondervinden van het overlijden van hun dochter.

Daar komt bij dat de voor eiseres en haar echtgenoot geldende vermogensgrens met een relatief gering percentage is overschreden.

Door verweerder is ook erkend dat eiseres en haar echtgenoot in deze bijzondere persoonlijke omstandigheden verkeren, zij het dat verweerder hierin geen aanleiding heeft gezien van terugvordering af te zien.

Het voorgaande brengt met zich dat verweerder, in het licht van het bepaalde in artikel 3:4, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen onvoldoende heeft betrokken in zijn besluitvorming. Het besluit is dan ook niet deugdelijk gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:5494](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2021, 1020

MK Rechtbank Gelderland, 02-12-2021 (publ. 09-12-2021), ARN 18/4979

college van burgemeester en wethouders, verweerder.

Jeugdwet 2.3

Besluit Jeugdwet 5.1.1 lid 1

Verordening jeugdhulp gemeente Zutphen 2018 (de Verordening)

Algemene Voorwaarden Sociaal Domein Zorgdomein Midden IJssel Oost Veluwe (de Algemene Voorwaarden)

JEUGDWET. Verweerder heeft ten onrechte niet onderzocht of [naam] de aangewezen instantie is om aan eiser jeugdhulp te verlenen. Verweerder zal dus moeten onderzoeken of gewaarborgd is dat de (informele) jeugdhulp door [naam] van goede kwaliteit is. Verweerder zal bij dat onderzoek ook rekening moeten houden met onder meer de behoefte, persoonskenmerken én de culturele achtergrond van de jeugdige en zijn ouder(s) (artikel 2.3, vierde lid, aanhef en onder a en b) van de Jeugdwet.

4.3.3. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder niet gemotiveerd waarom de jeugdhulp waarvoor eiser geïndiceerd is, de assertiviteits- en weerbaarheidstraining, specialistische jeugdzorg in de zin van Bijlage 1 bij de Verordening is. Dat volgt in ieder geval niet uit artikel 3 aanhef, eerste lid onder a, van de Verordening, waar begeleiding een integraal product wordt genoemd. Dit in tegenstelling tot (specialistische) geestelijke gezondheidszorg als genoemd in het zesde lid van deze bepaling. Naar het oordeel van de rechtbank moet de assertiviteits- en weerbaarheidstraining door [naam] worden gezien als begeleiding bedoeld in de hiervoor genoemde bepaling. Ook uit de

toelichting op de Verordening volgt niet dat in dit geval sprake is van specialistische jeugdzorg waarvoor uitsluitend een professionele zorgverlener die met verweerder heeft gecontracteerd ingezet kan worden. Evenmin volgt dit uit het Zorgproductenboek waarnaar de toelichting op de Verordening wijst.

4.3.4. Nu niet vast is komen te staan dat eiser is aangewezen op specialistische hulp, is evenmin vast komen te staan dat de jeugdhulp aan eiser niet verleend kan worden in de vorm van informele hulp bedoeld in artikel 1 aanhef en onder k, van de Verordening.

Voor deze vorm van jeugdhulp kan door verweerder een pgb worden verstrekt. Dat zou dus ook gelden voor de hulp door [naam] . Verweerder heeft ten onrechte niet onderzocht of [naam] de aangewezen instantie is om aan eiser jeugdhulp te verlenen. Verweerder zal dus moeten onderzoeken of gewaarborgd is dat de (informele) jeugdhulp door [naam] van goede kwaliteit is. Verweerder zal bij dat onderzoek ook rekening moeten houden met onder meer de behoefte, persoonskenmerken én de culturele achtergrond van de jeugdige en zijn ouder(s) (artikel 2.3, vierde lid, aanhef en onder a en b) van de Jeugdwet.

4.4. Gelet op hetgeen hierboven is vermeld, beschikt de rechtbank niet over voldoende informatie om zelf in de zaak te voorzien. Ook past de rechtbank niet een bestuurlijke lus toe, omdat dat volgens de rechtbank geen doelmatige en efficiënte manier is om de zaak af te doen. Verweerder moet daarom een nieuw besluit nemen en rekening houden met deze uitspraak. De rechtbank stelt hiervoor een termijn van zes weken. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2021:6443](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2021, 1021

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 01-12-2021 (publ. 06-12-2021), BRE 20/5521 AVG

college van burgemeester en wethouders van Zundert, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15 lid 3

AVG. Nu eiser i.c. niet heeft gesteld dat met de verstrekking in de vorm van een overzicht niet aan het doel van artikel 15, derde lid, van de AVG zou zijn voldaan, is er geen aanleiding voor het oordeel dat het college verplicht was een kopie te verstrekken van de documenten waarin die persoonsgegevens voorkomen. Het college heeft kunnen volstaan met het verstrekken van een overzicht. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 3 maart 2021

([ECLI:NL:RVS:2021:452](#)).

[ECLI:NL:RBZWB:2021:6088](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2021, 1022

ABRS, 08-12-2021, 202100541/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet op de huurtoeslag 1a, 14

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2, 7, 8, 13b

Besluit op de huurtoeslag (Bht) 2b

Wet inkomstenbelasting 2001 (Wet IB) 6.20

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. In artikel 2b, eerste lid, aanhef en onder e, van het Bht wordt dwingendrechtelijk verwezen naar het drempelbedrag dat is genoemd in artikel 6.20, eerste lid, onderdeel a, van de Wet IB voor uitgaven voor specifieke zorgkosten. De dienst kan daarom slechts het wettelijk vastgestelde drempelbedrag, zoals dat gold in de jaren waarop de nabetaling betrekking heeft, in mindering brengen op het toetsingsinkomen en niet de gehele verhoging. Verwijzing naar ABRS 11-03-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:721](#). Een rechter kan alleen in zeer uitzonderlijke gevallen oordelen dat het bepaalde in het Bht buiten toepassing moet blijven, omdat de gevolgen daarvan onevenredig uitwerken, maar dat is in dit geval niet gebleken.

[...] 2. [appellant] heeft in 2018 van het UWV een nabetaling ontvangen van zijn WIA-uitkering van € 19.082,53, waarvan een bedrag van € 17.633,09 betrekking heeft op de jaren 2013-2017. De nabetaling betreft een verhoging in verband met hulpbehoefte. Dit is een verhoging als bedoeld in artikel 2b, eerste lid, onder e van het Besluit op de huurtoeslag (hierna: Bht).

3. Op grond van die bepaling wordt een dergelijke verhoging op verzoek bij het berekenen van het recht op huurtoeslag buiten beschouwing gelaten, voor zover het bedrag van de verhoging niet hoger is dan het in artikel 6.20, eerste lid, onderdeel a, van de Wet inkomstenbelasting 2001 (hierna: Wet IB) genoemde drempelbedrag voor uitgaven van specifieke zorgkosten.

4. [appellant] heeft de Belastingdienst/Toeslagen verzocht om de nabetaling buiten beschouwing te laten bij de berekening van zijn recht op huurtoeslag over 2018. Dit verzoek is bij het besluit van 14 april 2020 afgewezen. Bij het besluit van 1 mei 2020 is de huurtoeslag van [appellant] over 2018 vervolgens definitief berekend en vastgesteld op nihil. [appellant] moet een bedrag van € 2.520,- aan te veel ontvangen huurtoeslag terugbetalen over 2018.

[...] 6.1. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de Belastingdienst/Toeslagen de huurtoeslag van [appellant] over 2018 terecht op nihil heeft gesteld. De Afdeling overweegt daartoe als volgt.

6.2. In artikel 2b, eerste lid, aanhef en onder e, van het Bht wordt dwingendrechtelijk verwezen naar het drempelbedrag dat is genoemd in artikel 6.20, eerste lid, onderdeel a, van de Wet IB voor uitgaven voor specifieke zorgkosten. De dienst kan daarom slechts het wettelijk vastgestelde drempelbedrag, zoals dat gold in de jaren waarop de nabetaling betrekking heeft, in mindering brengen op het toetsingsinkomen en niet de gehele verhoging (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 11 maart 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:721](#)). De drempelbedragen liggen tussen de € 125,- in 2013 en € 131,- in 2018. Het toetsingsinkomen van [appellant] is na aftrek van deze bedragen nog steeds hoger dan de maximale inkomensgrens van € 22.400,- voor het ontvangen van huurtoeslag over 2018.

6.3. Een rechter kan alleen in zeer uitzonderlijke gevallen oordelen dat het bepaalde in het Bht buiten toepassing moet blijven, omdat de gevolgen daarvan onevenredig uitwerken, maar dat is in dit geval niet gebleken. Dat niet de gehele verhoging, maar slechts het in artikel 6.20, eerste lid, onderdeel a, van de Wet IB genoemde drempelbedrag voor uitgaven van specifieke zorgkosten buiten beschouwing kan worden gelaten, is, zoals ook de rechtbank onder verwijzing naar de memorie van toelichting heeft overwogen, een uitdrukkelijke keuze van de wetgever. De wetgever heeft willen voorkomen dat dubbel voordeel ontstaat als een bedrag zowel aftrekbaar is voor het

bepalen van het verzamelinkomen als voor de vaststelling van het toetsingsinkomen op basis waarvan de huurtoeslag wordt bepaald. Dat er in het geval van [appellant] geen sprake zou zijn van een dubbel voordeel, omdat hij de verhoging voor hulpbehoevendheid niet heeft aangewend voor uitgaven die aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting, maar, zoals ter zitting toegelicht, heeft gebruikt om zijn familie enigszins te compenseren voor de zorg die zij aan hem leveren, moge zo zijn, maar is naar het oordeel van de Afdeling hoofdzakelijk een gevolg van een eigen keuze. Daar komt nog bij dat [appellant] door de nabetaling van de verhoging in 2018 niet in een nadeliger positie is komen te verkeren wat betreft de huurtoeslag, dan indien hij reeds ingaand in 2013 toegekend had gekregen waar hij recht op had. In dat geval zou hij over de jaren 2013 tot en met 2018 in zijn totaliteit immers minder aanspraak op huurtoeslag hebben kunnen maken dan nu het geval is. Dit is tussen partijen ook niet in geschil. Van onevenredigheid als bedoeld in artikel 13b, tweede lid, van de Awir is in dit geval geen sprake. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2743](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB 2021, 1023

MK Rechtbank Midden-Nederland, 19-11-2021 (publ. 03-12-2021), UTR 21/2747

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht, verweerder.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3, 3a lid 3

WET BIBOB. In artikel 3a, derde lid, van de Wet bibob staat dat wanneer er een rechtelijke uitspraak houdende vrijspraak of ontslag van alle rechtsvervolging is, de mate van gevaar bedoeld in artikel 3, tweede en derde lid, niet op grond van dat strafbare feit kan worden vastgesteld. Deze bepaling heeft betrekking op vonnissen van de strafrechter. De rechtbank oordeelt dat de bepaling in dezelfde zin moet worden toegepast op uitspraken van de bestuursrechter waarbij een bestuurlijke boete vanwege het ontbreken van verwijtbaarheid is vernietigd of op nihil is gesteld.

[...] Deze zaak gaat over de weigering van een vergunning tot splitsing van een pand aan de [adres] in [woonplaats] in appartementsrechten op grond van de Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob).

[...] Op 10 december 2020 heeft de rechtbank uitspraak gedaan op het beroep van de eigenaren tegen de bestuurlijke boetes.¹ De rechtbank heeft geoordeeld dat de eigenaren hebben gehandeld in strijd met de Huisvestingswet 2014 (Huisvestingswet) en de Huisvestingsverordening regio Utrecht 2015 (Huisvestingsverordening), maar dat die overtredingen de eigenaren niet kunnen worden verweten. Daarom zijn de boetes door de rechtbank op nihil gesteld. Het college is tegen deze uitspraak in hoger beroep gegaan, waarop nog geen uitspraak is gedaan.

[...] De woningonttrekkingen zijn strafbare feiten in de zin van de Wet bibob...

7. De rechtbank stelt voorop dat de woningonttrekkingen aan de [straat 2] en de [straat 3] – waarover de uitspraak van de rechtbank van 10 december 2020 ging – strafbare feiten zijn in de zin van de hiervoor genoemde bepalingen uit de Wet bibob. Daarin is namelijk bepaald dat onder strafbare feiten mede wordt verstaan een overtreding waarvoor een bestuurlijke boete kan worden opgelegd.⁶ Het zonder vergunning onttrekken van woonruimte aan de bestemming is een dergelijke overtreding,⁷ terwijl uit de rechtbankuitspraak volgt dat deze overtredingen hebben plaatsgevonden. De rechtbank sluit in deze zaak aan bij de eerdere uitspraak, wat betreft de vaststelling van de

overtredingen. Dat de rechtbank in die uitspraak heeft geoordeeld dat de overtredingen niet verwijtbaar zijn betekent niet dat ze niet als strafbare feiten in de zin van de Wet bibob moeten worden aangemerkt. De vraag of sprake is van een overtreding waarvoor een bestuurlijke boete kan worden opgelegd moet naar het oordeel van de rechtbank namelijk objectief worden bekeken. Verwijtbaarheid is daarbij niet van belang. De rechtbank volgt op dit punt niet het standpunt van eiser, die vindt dat bepalend is of in een specifiek geval een bestuurlijke boete kan worden opgelegd en dat dit niet kan bij het ontbreken van verwijtbaarheid.

...maar de weigering mocht hierop niet worden gebaseerd

8. De rechtbank is van oordeel dat ondanks dat deze overtreding gelijk kan worden gesteld met een strafbaar feit in de zin van artikel 3 van de Wet bibob, verweerder de mate van gevaar niet had mogen beoordelen op grond van deze overtreding. In artikel 3a, derde lid, van de Wet bibob staat dat wanneer er een rechtelijke uitspraak houdende vrijspraak of ontslag van alle rechtsvervolging is, de mate van gevaar bedoeld in artikel 3, tweede en derde lid, niet op grond van dat strafbare feit kan worden vastgesteld. Deze bepaling heeft betrekking op vonnissen van de strafrechter. De rechtbank oordeelt dat de bepaling in dezelfde zin moet worden toegepast op uitspraken van de bestuursrechter waarbij een bestuurlijke boete vanwege het ontbreken van verwijtbaarheid is vernietigd of op nihil is gesteld. Dat betekent dat de door de eigenaren gepleegde overtredingen door verweerder niet konden worden betrokken bij de beoordeling van de mate van gevaar. De rechtbank motiveert dit oordeel als volgt.

9. In de boetezaak heeft de rechter in eerste aanleg geoordeeld dat de verwijtbaarheid ontbreekt en dat om die reden geen bestuurlijke boete had mogen worden opgelegd. Als in het bestuursrecht geen sprake is van verwijtbaarheid, kan geen bestuurlijke boete worden opgelegd.⁸ Als in het strafrecht geen sprake is van schuld of verwijtbaarheid, dan komt de rechtbank tot de uitspraak ontslag van alle rechtsvervolging of tot vrijspraak. In dat geval kan de rechter ook geen straf meer opleggen. De rechtbank ziet niet in waarom overtredingen die bestuursrechtelijk kunnen worden gesanctioneerd met een bestuurlijke boete, maar waarbij de verwijtbaarheid ontbreekt wél zouden mogen worden meegenomen in de Wet bibob-beoordeling van de mate van gevaar, maar strafbare feiten waarbij de schuld ontbreekt niet. De rechtbank vindt deze situaties vergelijkbaar, en ziet geen relevant onderscheid tussen de twee gevallen, anders dan de door de wetgever gemaakte keuze om een overtreding bestuursrechtelijk dan wel strafrechtelijk te sanctioneren. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat die keuze van de wetgever ook moet doorwerken in de uitkomst van een Wet bibob-beoordeling. De strekking van artikel 3a, derde lid, van de Wet bibob is immers dat een rechter in eerste aanleg zich een oordeel heeft gevormd over de gedraging die wordt meegenomen in de Wet bibob-beoordeling. De rechtbank kan uit de wetsgeschiedenis ook niet afleiden dat de wetgever bij de totstandkoming van deze bepaling bewust een onderscheid heeft willen maken tussen deze twee situaties. Uit de memorie van toelichting blijkt dat het hier gaat om de codificatie van een in de rechtspraak aanvaarde regel dat in geval van een rechterlijke uitspraak houdende vrijspraak of ontslag van alle rechtsvervolging, dat strafbare feit dan niet meer kan meewegen bij de toepassing van de Wet bibob.⁹ De rechtbank overweegt dat de wetgever het bestaan van deze situatie, waarbij de bestuursrechter in eerste aanleg heeft geoordeeld dat de verwijtbaarheid bij een bestuurlijk beboetbare overtreding ontbreekt, klaarblijkelijk niet heeft voorzien. De rechtbank oordeelt dat een redelijke wetsuitleg van artikel 3a, derde lid, van de Wet bibob in het licht van het voorgaande meebrengt dat een bestuursorgaan de mate van gevaar in die situatie evenmin op grond van die overtreding mag vaststellen.

De splitsingsvergunning moet worden verleend

10. Uit het voorgaande volgt dat artikel 3a, derde lid, van de Wet bibob en de uitspraak van de rechtbank van 10 december 2020 al in de weg staan aan het baseren van een Wet bibob-weigering op de illegale woningonttrekkingen aan de [straat 2] en de [straat 3] . [...]

11. De gemachtigde van verweerder heeft op de zitting verklaard dat er geen andere feiten en omstandigheden zijn die tot afwijzing van de vergunning op grond van artikel 3 van de Wet bibob kunnen leiden. De rechtbank komt dan ook tot de conclusie dat verweerder ten onrechte de vergunning op grond van artikel 3 van de Wet bibob heeft geweigerd. Verweerder heeft op de zitting verder bevestigd dat er geen andere redenen zijn om de splitsingsvergunning af te wijzen. Aan de beoordeling van de Wet bibob komt verweerder immers pas toe nadat hij alle andere voorwaarden is nagegaan. Daardoor is er nu nog maar één beslissing mogelijk, en dat is het verlenen van de splitsingsvergunning. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:5622](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Visum

JnB 2021, 1024

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 11-11-2021 (publ. 06-12-2021), AWB 21/3001
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 72

VISUM. Afwijzing visum kort verblijf in verband met hulp en bijstand aan referente die hartoperatie moet ondergaan. Gevaar volksgezondheid in verband met Covid tegengeworpen. Onvoldoende onderzocht of sprake is van zwaarwegende omstandigheden en schending hoorplicht.

2. De rechtbank moet de vraag beantwoorden of verweerder op goede gronden de Covid maatregel heeft tegengeworpen. De rechtbank oordeelt dat dat niet het geval is en geeft eiseres daarom gelijk.

3.1 De Covid epidemie is wereldwijd, daarom heeft de overheid reizen naar de Europese Unie beperkt. Ten tijde van de besluitvorming mocht alleen gereisd worden naar de EU als sprake is van zwaarwegende redenen. In de richtsnoeren van de EU staan voorbeelden wanneer daar sprake van is, onder andere bij noodhulp. Nederland heeft die richtsnoeren nader uitgewerkt. Volgens verweerder valt de situatie van eiseres niet onder zwaarwegende omstandigheden in de richtsnoeren en ook niet onder de eigen interpretatie van de richtsnoeren, omdat familiebezoek vanwege een operatie niet wordt genoemd in de richtsnoeren.

3.2 De rechtbank overweegt echter dat het eiseres niet slechts gaat om familiebezoek maar bijstand van haar moeder in verband met haar hartoperatie. Referente moet de operatie ondergaan, daarover is een brief overgelegd van de cardioloog. In deze staat dat eisers een “coronary bypass artery grafting” operatie dient te ondergaan en dat behandeling op korte termijn noodzakelijk is om klachten te verlichten en haar prognose te verbeteren. Verweerder vindt dat de ernst en noodzaak niet duidelijk is, omdat referente zo lang heeft gewacht met de operatie. Wat daar ook van zij, de zwaarwegende omstandigheden die in de richtsnoeren worden genoemd betreffen gevallen die diep ingrijpen in de persoonlijke levenssfeer. Daarnaast blijkt uit de website van de rijksoverheid, waar de

richtsnoeren door verweerder verder zijn uitgewerkt, dat onder zwaarwegende omstandigheden niet alleen terminale, maar ook ernstige ziektes vallen.

3.3 De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder gelet op de aanvraag en met name de onderbouwende brief van de cardioloog had moeten onderzoeken of, ondanks de noodzakelijke hartoperatie die eiseres dient te ondergaan, geen sprake is van zwaarwegende omstandigheden in de zin van de richtsnoeren dan wel de Nederlandse uitwerking daarvan. Verweerder heeft dat niet gedaan. Daarom moet het bestreden besluit worden vernietigd, omdat verweerder nader onderzoek had moeten verrichten en referente in dat kader had moeten horen om zo te kijken of geen zwaarwegende omstandigheden aanwezig zijn.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:13374](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2021, 1025

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 30-11-2021 (publ. 06-12-2021), NL21.8520
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. De mogelijke verlenging van de militaire dienstplicht in Eritrea voor onbepaalde tijd leidt tot een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Reëel risico op schending artikel 3 van het EVRM door verlenging militaire dienstplicht

7. De rechtbank volgt eiser daarentegen wel in zijn stelling dat de mogelijke verlenging van de militaire dienstplicht in Eritrea voor onbepaalde tijd leidt tot een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Eiser heeft verwezen naar het EASO rapport van 19 april 2021 'Eritrea, latest developments on political situation and national service between 1 January 2020 and 31 January 2021', en de daaraan ten grondslag liggende bronnen, voor zijn stelling dat het aannemelijk is dat hij bij terugkeer naar Eritrea voor onbepaalde tijd in militaire dienst moet. Hieruit volgt dat de dienstplicht, na de verplichte diensttijd van achttien maanden, voor onbepaalde tijd kan worden verlengd door de autoriteiten van Eritrea. Op grond waarvan de dienstplicht kan worden verlengd, voor hoe lang en op wie deze verlenging van toepassing is, is onduidelijk en ook deels onbekend. Hierover is weinig betrouwbare informatie beschikbaar. Wel kan uit deze bronnen worden opgemaakt dat de kans op verlenging van de dienstplicht voor onbepaalde tijd aanwezig is en dat het volstrekt willekeurig is wie deze verlengde dienst dient te vervullen.

De rechtbank is, gelet op het vorenstaande, van oordeel dat eiser een begin van bewijs heeft geleverd dat hij bij terugkeer naar Eritrea voor onbepaalde tijd in militaire dienst zal moeten en ook dat hij hierdoor een risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:13393](#)

JnB 2021, 1026

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 03-12-2021 (publ. 06-12-2021), NL21.10395 en NL21.16281

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 a

VV 3.37

ASIEL. Ethiopie, Omoro. Fundamentele politieke overtuiging, risicogroep. De rechtbank draagt verweerder op om eiseres een asiilvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw te verlenen.

5.2 Eiseres stelt zich op het standpunt dat zij voldoende heeft gemotiveerd dat haar politieke activiteiten voortkomen uit een diepe fundamentele politieke overtuiging om op te komen voor haar Oromo-volk. Daarnaast heeft eiseres een relatie met [naam 5], een Ethiopische vluchteling aan wie in Nederland asiel is verleend. Hij is eveneens actief voor het OLF en lid van de Oromo-vereniging. Eiseres en haar partner zijn actief op Facebook waar zij hun politieke meningen delen en waarop foto's zijn te zien van deelname aan demonstraties in Nederland. Ook zijn op YouTube filmpjes te zien van de deelname van eiseres en [naam 5] aan deze demonstraties. Deze activiteiten kunnen volgens eiseres voor de Ethiopische autoriteiten niet onopgemerkt zijn gebleven.

Regeringsfunctionarissen maken immers foto's van demonstranten tijdens demonstraties. Eiseres heeft daarbij verwezen naar paragraaf 3.3.3 van het Algemene Ambtsbericht Ethiopië 2021 (ABB 2021). Eiseres vreest daarom dat zij in problemen komt als zij moet terugkeren naar Ethiopië en zij haar activiteiten voor het OLF voortzet.

5.3 De rechtbank overweegt als volgt. Op grond van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder e, van de Kwalificatierichtlijn houdt het begrip "politieke overtuiging" met name in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 6 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker (vreemdeling) zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden. In het tweede lid is bepaald dat bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker (vreemdeling) voor vervolging gegrond is, het niet ter zake doet of de verzoeker (vreemdeling) in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. Dit artikel is geïmplementeerd en vrijwel letterlijk overgenomen in artikel 3.37 van het Voorschrift Vreemdelingen (VV).

5.4 Eiseres stelt terecht dat niet helder is wanneer volgens verweerder sprake is van een fundamentele politieke overtuiging, omdat een (openbaar) toetsingskader in de vorm van een werkinstructie of vaste gedragslijn van verweerder ontbreekt en ook anderszins niet duidelijk is wat onder dit begrip moet worden verstaan. Op de zitting heeft verweerder erkend dat een werkinstructie ontbreekt. Dat verweerder gebruik maakt van een andere vaste gedragslijn voor het beoordelen van de mate waarin een politieke overtuiging fundamenteel is, is ook niet gebleken. Uit het Vluchtelingenverdrag noch de Kwalificatierichtlijn kan worden afgeleid wat precies onder een 'fundamentele politieke overtuiging' moet worden verstaan en wanneer hiervan sprake is.

5.5 Niet in geschil is dat eiseres in Nederland politieke activiteiten (heeft) verricht. Vervolgens is de vraag of eiseres vanwege die politieke overtuiging in de negatieve belangstelling van de Ethiopische autoriteiten staat of bij terugkeer komt te staan als eiseres deze activiteiten voor het OLF in Ethiopië voortzet. Ongeacht of de politieke overtuiging van eiseres fundamenteel is of niet, kunnen de Ethiopische autoriteiten eiseres immers een bepaalde politieke overtuiging toedichten.

5.6 De rechtbank volgt verweerder in de stelling dat het aan eiseres is om aannemelijk te maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van haar activiteiten voor het OLF en dat zij op dit moment in de (negatieve) belangstelling van die autoriteiten staat. De rechtbank volgt verweerder echter niet in zijn standpunt dat eiseres hierin met haar verwijzing naar algemene informatie niet is geslaagd. Uit paragraaf 3.3.3 van het ABB 2021 blijkt dat de meeste marginale politieke activiteiten van opposanten in het buitenland de Ethiopische overheid niet zullen opvallen. Echter hoe meer de Ethiopische autoriteiten iemand zien als een bedreiging, hoe groter het risico is dat deze persoon loopt. Gelet op de hiervoor onder 5.2 geschetste politieke activiteiten van eiseres ten behoeve van

het OLF, de Oromo-vereniging en haar relatie met [naam 5] als aanhanger van het OLF heeft eiseres naar het oordeel van de rechtbank voldoende aannemelijk gemaakt dat haar politieke activiteiten als meer dan marginaal moeten worden aangemerkt. Op grond daarvan is het niet uit te sluiten dat eiseres in de negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten staat. Het betoog van verweerder dat eiseres onvoldoende herkenbaar op beeld staat omdat zij een mondkapje droeg waardoor de kans op negatieve aandacht gering wordt geacht, volgt de rechtbank niet. [...]

6.3 Gelet hierop volgt de rechtbank verweerder niet in zijn standpunt dat zelfs als de Ethiopische regering op de hoogte zou zijn van de politieke activiteiten van eiseres het niet aannemelijk is dat zij te vrezen heeft voor vervolging door de Ethiopische autoriteiten. Zoals hiervoor onder 5.2 is weergegeven heeft eiseres zelfs als vermeend aanhanger te vrezen voor arrestatie en detentie. In dat verband is mede van belang dat eiseres over de situatie in Ethiopië informatie van onder meer UK Home Office van november 2019 en van Human Rights Watch van januari 2020 heeft overgelegd. Daaruit volgt dat tot de bevolkingsgroep van de Oromo behorende personen vanwege hun politieke uitingen of hun etnische achtergrond nog steeds problemen ondervinden. Omdat uit het AAB 2021 het beeld naar voren komt dat de Ethiopische autoriteiten bij etnisch geweld eiseres geen bescherming willen en/of kunnen bieden, kan van eiseres evenmin worden verlangd dat zij zich bij problemen voor bescherming wendt tot de Ethiopische autoriteiten.

Conclusie

7.1 De rechtbank concludeert, gelet op het voorgaande, dat eiseres door verweerder had moeten worden aangemerkt als vluchteling als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Gevolg hiervan is dat verweerder aan eiseres een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) had moeten verlenen.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:13316](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB 2021, 1027

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 02-12-2021 (publ. 03-12-2021), NL21.15163

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 b g, 31

OPVANG. Verzoeker heeft een opvolgende asielaanvraag gedaan met een nieuw asielmotief. De voorzieningenrechter zal de gevraagde voorziening toewijzen en merkt daarbij op dat het maar zeer de vraag is of de regelgeving dat er -kennelijk- geen recht op opvang bij opvolgende aanvragen bestaat verenigbaar is met het Unierecht. Het Hof heeft in de zaak LH [\[ECLI:EU:C:2021:478\]](#) overwogen dat het maken van onderscheid tussen eerste en opvolgende aanvragen als het gaat om de samenwerkingsplicht en het waarderen van documenten die een aanvraag om internationale bescherming kunnen staven niet gerechtvaardigd is. De voorzieningenrechter vermag, voorlopig oordelend, niet in te zien waarom het Hof anders zou oordelen als het gaat om een zo wezenlijk recht als het recht op opvang gedurende een procedure die wordt ingeleid met een verzoek om internationale bescherming.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:13306](#)

[Naar inhoudsopgave](#)